

1883-04-20

SENDER

Joakim Skovgaard

RECIPIENT

Elise Schouw

FACTS

Document type:

Letter

General comment:

**Læsevejledning**

Brevet er transskriberet fortløbende

Foto 1 viser side 4 og 1

Foto 2 viser side 2 og 3

Sender's location:

Rom

Mentioned people:

Johannes Forchhammer

Therese Hornemann

Thomas Laub

Conrad Schouw

Elise Schouw

Kim Schouw

Soffi Schouw

Titus Schouw

Joakim Skovgaard

Niels Skovgaard

Ernst Zeuthen

Mentioned locations:

Subiaco, Rom, Italien

Tivoli, Rom, Italien

Palestrina, Rom, Italien

Archive:

Mappe 33 nr. 13

TRANSCRIPTION

Mappe 33

Brev nr. 13

Roma 20 April 1883

Kjære Tante!

Først tusind tak for brevet, det bringer mig mit i herlighederne her til at længes efter Dig og Fia, Kim og jordbær, Onkel og [?], lille bror og tykmælk og Din Moder og alle herlighederne, kort sagt Østrø. Dernæst skal jeg hilse Dig fra Forchhammers, der er nu rejst, jeg så dem en hel del, vi var tit i campagnen sammen. – Ja men Tante det er [?synd] af Dig [at] tilbyde Dig som model med lille Broder som dranker, når jeg sidder her, men jeg tror Dig ikke rigtig, for da jeg var hos Dig og Kim drak, da lovede Du skam ingenting; nej en fugl i hånden er bedre end ti på taget, nu slår jeg mig på de sorthårede her nede. Jeg takker for at Du igen vil have mig til Gudfader, men I har jo Niels til sommer, så har I jo ingen nød; Fru Schindel bærer ham vel nok. Hvem I så videre vil have, må I skam selv om. – Her har været koldt forår i lang tid, to måneder, og nu er her varmt, men det går aligevel langsomt med det grønne. For et par dagen siden var jeg -2-

en herlig tur ude i Sabinerbjergene ifølge med Frøken Hornemann, Frk. Møller, musikeren Laub og kandidat Zeuthen, for ikke at støde de indfødte gik vi alle under indbyrdes tittel af fætttere og cousiner, brødre og søstre; mand og kone kunde jo ikke gå, så kunne vi let blive parret galt om natten. Min cousine Frk. Hornemann er den flinkeste pige der kan gå i to sko, jo hun er 6 år ældre end jeg, så jeg tænker jeg beholder mit hjerte denne gang. Vi var naturligvis alle sammen rare og fortræffelige, i altfald havde vi megen fornøjelse af hinanden. Vi gik fra Tivoli til Subiaco, på vejen var vi oppe i en røverrede, hvor Frk. H. lavede en hård flæskeæggekage, og Frk. M. som altid fløj i børn, når hun så nogle, fik fat i den mindste værtshusindvåner, som hun kælede så længe for, til ungen blev uartig ned ad hende, til umådelig grin for hele byen. Ved aften gik vi i det mest romantiske måneskin i frodige dale, på glatte stier osv. til endelig lysene i Subiaco blinkede

-3-

mildt til os ud at mulmet, lovede os en snarlig god mad og senge for vore mødige lemmer. Næste formiddag så vi nogle klostre, men da vi efter middag skulde drage videre, øsede det ned, så vi måtte korte tiden med skriveri og poesi om kaminilden, siden med mad og vin og til slut spøgelseshistorier. I Olevano blev vi mere eller mindre indtagne af husets

(Casa Baldi's) 8 års datter, som måtte læse italiensk højt for os, ja den gang var jeg ikke den mest forelskede, men da Signora Tipia sagde, at om vi var bleven skulde vi fået det morsomt om aftenen, hvilket vi antog vilde sige, at vi havde fået os en sving om med alle hendes gulhårede døtre, var jeg dog enig med de andre i, at det var trist at gå. Men vi måtte til Palestrina. Der blev vi på Værtshusets trappegang modtaget af den mest strålende, smilende unge pige, vi var væk øjeblikkelig. Naturen var jo skøn der, som de andre steder, men Marietta satte rigtignok kulør på det hele, ja Frk. H. kunde nu slet ikke undvære hende, så jeg måtte

-4-

tegne pigebarnet til hende. Ja barnlig var hun men dog ej barn, hun var vel 19 år og fyldig som de fleste her. Det trylderi måtte dog også have en ende, vi skulde til Frascati. Derfra red Z. og Frk. M. på vælige gangere og Frk. H. på æsel. Laub og jeg på Blak skindeben til Monte Cavo. Der sagde jeg farvel, jeg måtte til Rom og være flittig, de andre tog til Albano og Nemi. Jeg red tilbage på Zeuthens hest, men da det var gået godt en stund, fik den til slut så pludselig de fæleste lyster til at danse til siden, så jeg ikke længere turde stole på min rytterfærdighed, især da avgrundene gabede ved siderne. Så byttede jeg da med Føreren, som red på Frk. M. 's hest, den var jo også skikkelig nok, men havde damesadel, så jeg blev så øm bagtil, og så træt i det højre ben der jo ingen stighbøjle havde, så jeg nåde Frascati som en klud, men jeg vilde ikke gjøre mere vrøvl og bede om min gamle hest, eller nedværdige mig til æselet, så jeg holdt da tønnen ud. Ja tag nu til takke og hils alle!

Din hengivne

Joakim Skovgaard

Roma 20 April 1883.

tegne pigebarnt til hende. Ja barndom, den min  
dog og barn, den var vel 14 år og fyldig som de  
fleste her. Det trykkes mit dog også her en ude,  
vi skulde til Fraxetti. Derfra ned L. og Fr. M.  
på nogle gange og Fr. M. på et øst, der og  
på på Blak skindelen til Monte Cavo. Der  
sagde jeg farvel, jeg måtte til Rom og være flittig,  
de andre tog til Albano og Nemi. Jeg ved tilbage  
på Lactius hest, men da det var gået godt en  
stund, fik de til sidst at pludselig de sidste lytter  
til det dans til siden, så jeg ikke længere turde  
stole på min nytteløshed, især da søgunde  
galede ved siden. Så flyttede jeg da med Toron,  
som ved på Fr. M. hest, den var jo også drikkelig  
nok, men havde kommand, så jeg blev så en bøjel  
og så troet i det høje den der på ingen støjte hest,  
så jeg nåede Frascati som en klud, men jeg vilde  
ikke ejes mere vovet og blev en min gamle hest, der  
redningsmig mig til asfalt, så jeg holdt den tæmme ud.  
Ja tag nu til takke og til alle,  
Din hengivne  
Johann Skovgaard.

Til min Tante!

Først tusind tak for brevet, det bringer mig mit i  
hørlighedsen her til at længes efter dig og  
Fio, Min og jorden, Cakes og orra, alle her  
og tykelt og din Moder og alle hørlighedsen, her  
og Petros. Smaaest skal jeg sige dig fra Forældrene,  
de er nu rejst, jeg så den en del del, vi var til i  
Compagnon sammen. Ja min Tante det er end af  
dig tillykke dig om med alle Borden den  
drunker, så jeg siden her, men jeg tror dig ikke rigtig,  
for da jeg var hos dig og Min dakt, da havde du  
skam ingenting i mig en fugl. Hånden er bedre end ti  
på tegt, nu skal jeg mig på de vakkerte her nede.  
Jeg tænker for at du igen vil have mig til Gudfader,  
men I har jo Vels til sommer, så har I jo ingen  
nød. Min skindell bare ham vel nok. Minne så  
videre vil have, nu I skam velkom. — Her har  
vernet holdt for i lang tid, to måneder og nu  
er her varmt, men det går aligevel langsomt  
med det grønne. For et par dage siden var jeg

en herlig tur ude i Sabinerbjergene i følge med  
Fruen Hornum, Fru. Miller, muesteren Laub  
og landstet Leutten, for ikke at sige de indfødte  
gik vi alle under indtryk af fattigdom og usund,  
brødt og smør, mædd og døde kunde jo ikke gå,  
så kunde vi let blive parret galt om natten.  
Min værdige Fru Hornum er den flinkeste  
pige du kan gå i to sko, ja hun er @ de alle  
med mig, så jeg tænker jeg beholder mit hjerte  
denne gang. Vi var naturligvis altsammen vore  
og forfættelige, i allfald havde vi mange forjælede  
af hinanden. Vi gik fra Tirol til Sabina, ja  
vejen var vi oppe i en rødvædet, hvor Fru. H. havde  
en hånd flækket kage og brød, som altid steg  
i bøn når hun så nogle, ja det i den mindste  
mest husindvener, som hun kaldte så længe for,  
at ingen blev væg med ad hende, at umiddelbart  
gik for hele byen. Ved aften gik vi i det mest  
romantiske menneske i forrige del, ja gik  
færdig. Et endelig legeme i Sabina stendende

mildt til os ud af mulmet, havde os snart  
god mad og søge for vore medige kommer. Næste  
formiddag så vi nogle buster, men da vi efter  
middag skulde drage videre, såde det ned, så  
vi måtte kort tids med berøring og pressen hvin.  
Altså, uden mad og vin og et stort gylleklædning.  
I Olevano blev vi mere eller mindre indtagne  
af huato (Casa Dello) Særsdatter, som måtte have  
italiensk hjert for os, ja den gang var jeg ikke den  
mest foretrukne, men da Signora Tippi sagde, at  
om vi var bleven skuldre, fik det mod os om  
aften, hvilket vi antog vilde sigge vi havde fået  
os en ting om med alle hendes guldhænder, det  
var jeg dog enig med de andre i, at det var trist  
at gå. Altså vi måtte til Celatona. Der blev vi  
på Vortsharts trappegang modtaget af den mest  
stolende, smilende unge pige, vi var nok glædelige.  
Heller var jo skøn der, om de andre stude, men  
Marcella var rigtig nok kaldt på det hele, ja  
Fru. H. havde en stilette underen hende, så jeg måtte